

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupen Mgr. et MUDr. Karlem Adamusem, Ph.D., advokátem, se sídlem Kirovova 1430/11, Karviná, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 30. 11. 2011, č. j. MSK 200172/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 6. 2012, č. j. 38 Ad 77/2011 - 32,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. et MUDr. Karlu Adamusovi, Ph.D., **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2700 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 30. 11. 2011, č. j. MSK 200172/2011, (nyní je ve smyslu platné právní úpravy žalovaným Ministerstvo práce a sociálních věcí, jak uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku).

Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2011, č. j. MSK 200172/2011, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karviné, odboru sociálních věcí, ze dne 30. 9. 2011, č. j. 111542/2011/KAR, jímž žalobci nebyla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení v souladu s ustanovením § 33 a § 66 zákona. č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Toto rozhodnutí bylo žalovaným odůvodněno

tím, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnou právní úpravou, neboť není naplněna smlouva o podnájmu bytu, který žalobci nebyl přenechán do podnájmu celý, neboť jej nadále užívá bratr žalobce V. R. Náklady na bydlení, tj. nájemné ve výši 6500 Kč uvedené v nájemní smlouvě, nelze považovat za odůvodněné, neboť z této smlouvy vyplývá, že nájemné i úhradu za plnění spojené s užíváním bytu má za povinnost nadále hradit nájemce bytu, kterým je V. R.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 6. 2012, č. j. 38 Ad 77/2011 – 32, žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2011, č. j. MSK 200172/2011, zamítl, neboť neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud v Ostravě vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 5. 9. 2011 žalobce podal u Magistrátu města Karviné, odboru sociálních věcí, žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení ze dne 4. 9. 2011. K této žádosti byla připojena informace o užívaném bytu, doklad o výši měsíčních příjmů žalobce, prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech žalobce, oznámení Magistrátu města Karviné, odboru sociálních věcí, ze dne 19. 8. 2011 o přiznání příspěvku na živobytí ve výši 2375 Kč od července 2011, rozhodnutí Úřadu práce v Karviné ze dne 20. 7. 2010, jímž byla žalobci přiznána podpora v nezaměstnanosti od 14. 7. 2010 po podpůrnou dobu 11 měsíců. Z platebních dokladů SIPO soud dále zjistil, že nájemné předmětného bytu, které hradí V. R. činilo v období červen až srpen 2011 3026 Kč a náklady spojené s užíváním bytu spolu s nájemným činily celkem 3906 Kč měsíčně. Podle smlouvy o podnájmu bytu, tj. družstevního bytu na adrese K. – M., Kpt. J. čp. X uzavřené mezi žalobcem a jeho bratrem V. R., byla tato smlouva uzavřena na dobu určitou od 1. 9. 2011 do 1. 9. 2012 a bylo ujednáno nájemné za užívání bytu ve výši 6.500,- Kč. Správní spis správního orgánu 1. stupně obsahoval záznam o šetření sociální situace žadatele, v němž bylo uvedeno, že žadatel - žalobce bydlí v bytě bez trvalého pobytu, užívá celý byt se vším zařízením, oba bratři bydlí společně, spolu však nehospodaří. Součástí spisu bylo rovněž rozhodnutí o nepřiznání doplatku na bydlení žalobci ze dne 30. 9. 2011. Žalobce se proti rozhodnutí Magistrátu města Karviné, odboru sociálních věcí, ze dne 30. 9. 2011, č. j. 111542/2011/KAR, odvolal. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2011, č. j. MSK 200172/2011, odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu. Správní spis odvolacího orgánu obsahoval v podstatě stejné listinné důkazy.

Krajský soud z účastnické výpovědi žalobce zjistil, že se nastěhoval do bytu svého bratra V. R., který je nájemcem bytu, a uzavřel s ním dohodu o podnájmu. Žalobce od počátku užívání bytu nebyl příjemcem příspěvku na bydlení ani doplatku na bydlení. Původně uzavřená smlouva byla upravena ve smyslu smluvních ujednání dne 7. 6. 2012 a žalobce se zavázal hradit k rukám nájemce částku 8000 Kč měsíčně. Dodatek ke smlouvě o podnájmu byl odsouhlasen i Bytovým družstvem Jaroš x. v K. – M. V bytě žalobce nebyl hlášen k trvalému pobytu, na uvedené adrese je hlášen jeho bratr jako nájemce bytu., jenž hradí nájemné a inkaso, žalobce nebyl schopen mu ničím přispívat z důvodu nedostatku finančních prostředků, byl poživitelem toliko příspěvku na živobytí ve výši 3200 Kč měsíčně. Dále bylo zjištěno, že jeden pokoj, kuchyň a sociální zařízení užívá bratr žalobce, žalobce užívá samostatně druhý pokoj, včetně sociálního zařízení, stará se o úklid a údržbu bytu a svému bratru vypomáhá, jakožto občanu pobírajícímu příspěvek na péči v druhém stupni, nyní ve stupni prvním, a dále nakupuje potraviny a jiné potřebné věci pro sebe a bratra.

Dále krajský soud zjistil, že žalobce požádal o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení s tím, že bude uživatelem bytu na základě uzavřené smlouvy o podnájmu bytu mezi ním a jeho bratrem V. R.. Nájemce je na adrese, kde se byt nachází, hlášen k trvalému

pobytu, žalobce k trvalému pobytu na této adrese hlášen nebyl. Ve smlouvě o podnájmu byla ujednána částka za podnájem ve výši 6500 Kč, která byla zvýšena na 8000 Kč měsíčně dodatkem k této smlouvě uzavřeným 7. 6. 2012.

Krajský soud dospěl k závěru, že v souzené věci se nejedná o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 33 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož v případech hodných zvláštního zřetele může orgán pomoci v hmotné nouzi určit, že za nájemce považuje pro účely doplatku na bydlení i osobu dlouhodobě užívající jinou než nájemní formu bydlení, tedy i osobu, která užívá byt na základě smlouvy o podnájmu. V této souvislosti soud ve svém odůvodnění rozsudku odkázal na úpravu institutu podnájmu v ust. § 719 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. V daném případě, kdy tuto skutečnost žalobce nepopíral, nebyl předmětný byt na základě uzavřené smlouvy o podnájmu žalobci přenechán tak, jak bylo ve smlouvě ujednáno. Naopak nájemce bytu, nikoliv žalobce, jenž nepřispívá na náklady z důvodu finanční prostředků, byt nadále užíval a užívá, hradí také nájemné a náklady spojené s užíváním bytu. Soud dospěl k závěru, že vzhledem k uvedenému nebylo proto možno dovodit, že se jedná o případ hodný zvláštního zřetele, jak má na mysli citované ust. § 33 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Krajský soud v Ostravě k závěru o nedůvodnosti podané žaloby.

Soud vzal za prokázané, že žalobci nevznikl nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení. Správní orgán prvního stupně v souladu se zákonem rozhodnutím ze dne 30. 9. 2011, č. j. 111542/2011/KAR, žalobci nepřiznal dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení podle ust. § 33 a § 66 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2011, č. j. MSK 200172/2011, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karviné, odboru sociálních věcí, ze dne 30. 9. 2011, č. j. 111542/2011/KAR, jímž žalobci nebyla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení.

Soud proto v tomto ohledu uzavřel, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2011, č. j. MSK 200172/2011, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 6. 2012, č. j. 38 Ad 77/2011 – 32.

V podání ze dne 12. 7. 2012 stěžovatel namítl, že ke své žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení doložil smlouvu o podnájmu bytu, a zároveň požádal správní orgán, aby byl vzhledem ke své životní situaci posuzován jako případ hodný zvláštního zřetele podle ustanovení § 33 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Podle stěžovatele byla celá věc posouzena jednostranně podle § 33 odst. 1 a 3 zákona č. 111/2006 Sb., žádost o doplatek de facto nebyla vůbec šetřena. Současně stěžovatel uvedl, že požádal Českou advokátní komoru o určení advokáta pro zastupování v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Dne 5. 9. 2012 byla krajským soudem postoupena žádost stěžovatele o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, a to poté, kdy rozhodnutím České advokátní komory ze dne 17. 8. 2012, č. j. 2274/12, nebyl stěžovateli určen advokát k poskytnutí bezplatné právní služby pro nesplnění podmínek.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 11. 2012 zástupce stěžovatele, jenž mu byl k žádosti ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2012, č. j. 6 Ads 99/2012 – 32, pro řízení o kasační stížnosti a tímto usnesením vyzván k doplnění

podání ve věci kasační stížnosti stěžovatele ze dne 12. 7. 2012 a uvedení z jakých důvodů je kasační stížnost podávána v souladu s ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a čeho se kasační stížností domáhá v souladu s ust. § 110 s. ř. s., uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá v celém rozsahu výroku.

K důvodům kasační stížnosti zástupce stěžovatele výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů daných ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle názoru stěžovatele správní orgány, a v konečném důsledku krajský soud, nesprávně posoudily otázku „přenechání bytu“ stěžovateli. Skutečnost, že se v daném bytě zdržuje bratr stěžovatele, nemůže být na překážku přiznat požadovanou dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že v napadeném rozsudku dostatečně neproověřil, zda-li stěžovatel vzhledem k okolnostem nespadá mezi případy hodné zvláštního zřetele. Stěžovatel je toho názoru, že lze na něj aplikovat ust. § 33 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., neboť podle něj v tomto ustanovení jsou vyjmenovány příklady zvláštního zřetele pouze příkladmo. Stěžovatel opakovaně uváděl, že se stará o svého bratra a poskytuje mu péči, neboť jeho bratr je poživitelem příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů. K této námitce nebylo nijak přihlédnuto a správní orgán ji ani neodůvodnil. Stěžovatel se neztotožňuje s vyjádřením žalovaného, z něhož jen plyne, že se nejedná o zákonem demonstrativně uváděné důvody – ubytování v domovech pro seniory nebo domovech se zvláštním režimem, přičemž k posouzení případu z pohledu zřetele zvláště hodného bylo na str. 2 rozhodnutí krajského soudu toliko uvedeno, že jiná skutečnost hodná zvláštního zřetele nebyla v daném případě shledána. Stěžovatel považuje posuzování podnájemní smlouvy toliko za formální, neboť správnímu orgánu i soudu byla známa situace žalobce, tj. v jakém rozsahu užívá jen část bytu bratra, neboť není dle jeho mínění vyloučeno uznat za případ hodný zvláštního zřetele i podnájem bytu, za který měl hradit podnájemné. Navíc bylo doloženo a vyplývá též ze šetření sociální situace, že bratři nejsou společně posuzovanými osobami, ale každý z nich si hospodaří samostatně. Správní orgány i soud však vycházely pouze z písemného znění smlouvy. Stěžovatel uzavírá, že nebyla objektivně posouzena sociální situace stěžovatele, a proto považuje napadené rozhodnutí krajského soudu i všechna předcházející rozhodnutí za vadné, nesprávné a nepřezkoumatelné.

V návaznosti na uvedené stěžovatel žádá, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl zrušen a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 1. 2. 2013. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. K jednotlivým námitkám stěžovatele uvedeným v kasační stížnosti se žalovaný podrobně vyjádřil.

K posouzení právní otázky „přenechání bytu“ – namítaný důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) - uvedl, že nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že se bratr stěžovatele v bytě zdržuje. Bratr stěžovatele se v bytě nezdržuje, ale má v předmětném bytě trvalé bydliště, má uzavřenou nájemní smlouvu s pronajímatelem. Nejedná se tedy pouze o zdržování v bytě, jak stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, ale o řádný nájemní vztah zakládající právo bratra stěžovatele užívat byt k bydlení. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 11. 2001, sp. zn. 26 Cdo 1331/2000, v němž soud charakterizoval podnájemní vztah upravený v ustanovení § 719 odst. 1 občanského zákoníku tak, že jde v podstatě o zvláštní případ nájemního vztahu, na jehož základě nájemce přenechává jinému – podnájemci své nájemní právo k bytu nebo jeho části. Nejvyšší soud ČR dále uvedl, že o podnájem nejde v případě, přijme-li nájemce do bytu další osobu za účelem krátkodobé návštěvy nebo za účelem soužití s ní ve společné domácnosti.

K námitce nedostatečného prověření případu hodného zvláštního zřetele – namítaný důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. – žalovaný uvedl, že touto otázkou se krajský soud dostatečně zabýval. V odůvodnění svého rozhodnutí pak krajský soud řádně citoval ustanovení § 33 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, a v návaznosti na toto ustanovení konstatoval, že z uvedených skutečností nebylo možné dovodit, že se v případě stěžovatele jedná o případ hodný zvláštního zřetele. Uvedl, že nájemce V. R. – bratr stěžovatele byt nadále užíval a užívá, hradí nájemné a náklady spojené s užíváním bytu. Z výpovědi stěžovatele soud zjistil, že nepřispívá na náklady spojené s užíváním bytu z důvodu nedostatku finančních prostředků a v daném případě nebyl na základě podnájemní smlouvy byt stěžovateli přenechán tak, jak bylo ve smlouvě jednáno. Pokud se jedná o námitku stěžovatele, že krajský soud nevzal v potaz skutečnost, že stěžovatel poskytuje svému bratrovi V. R. péči, protože jmenovaný je zdravotně postižen (II. stupeň, resp. nově I. stupeň), žalovaný namítl, že zákon o pomoci v hmotné nouzi zohledňuje poskytování pomoci osobě blízké pouze v případě posuzování příjmů, kdy podle ustanovení § 7 odst. 2 písm. g) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, se příjem plynoucí z důvodu péče o osobu blízkou nebo jinou osobu, která má nárok na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách, je-li tato péče vykonávána fyzickou osobou patřící do okruhu společně posuzovaných osob, nepovažuje za započitatelný příjem. Skutečnost, že stěžovatel je osobou pečující o svého bratra, který je příjemcem příspěvku na péči, však nemá vliv na posouzení nároku na doplatek na bydlení v případě hodného zvláštního zřetele.

K námitce nepřezkoumatelnosti a nedostatečnému odůvodnění rozsudku krajského soudu - namítaný důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – žalovaný uvedl, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu považuje za přezkoumatelný a srozumitelný, a lze z něj jednoznačně dovodit právní názor soudu.

Závěrem žalovaný uvedl, že nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že posouzení podnájemní smlouvy správními orgány bylo toliko formální a jak ze strany správních orgánů, tak i ze strany soudu, nebyla objektivně posouzena sociální situace stěžovatele. Ustanovení § 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ukládá orgánům hmotné nouze ověřit pro stanovení nároku na dávku a její výši a zabývat se při každé žádosti o dávku hmotné nouze majetkovými a sociálními poměry žadatele. Majetkové a sociální poměry se prokazují doložením příslušných podkladů žadatelem o dávku a sociálním šetřením. Doklady doloženy byly a rovněž sociální šetření bylo provedeno. Zákon o pomoci v hmotné nouzi v ustanovení § 33 pak upravuje podmínky pro vznik nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení. Protože stěžovatel tyto podmínky nesplnil, resp. předložil podnájemní smlouvu, jejíž obsah neodpovídá skutečnosti, nárok na dávku mu nevznikl.

S ohledem na shora uvedené proto žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje stížnostní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3, 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Poté Nejvyšší správní soud přistoupil k vlastnímu projednání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil se závěry Krajského soudu v Ostravě uvedenými v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č. j. 38 Ad 77/2011 – 32, a neshledal v postupu krajského soudu pochybení. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na výstižné a vyčerpávající odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usoudil následovně:

Podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění, nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení byl jeho příjem zvýšený o vyplácený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby.

Podle ust. 33 odst. 3 téhož zákona podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí a nároku na příspěvek na bydlení podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 33 odst. 5 téhož zákona ustanovení v případech hodných zvláštního zřetele může orgán pomoci v hmotné nouzi určit, že za nájemce považuje pro účely doplatku na bydlení i osobu dlouhodobě užívající jinou než nájemní formu bydlení.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud správně posoudil právní otázku a neshledal nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Stěžovatel v tomto ohledu namítal nedostatečné prověření případu hodného zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud neshledal, že by v řízení před žalovaným byla porušena stěžovatelova procesní práva a ustanovení o řízení před správními orgány. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud řádně citoval ustanovení § 33 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi a v návaznosti na toto ustanovení konstatoval, že z uvedených skutečností nebylo možné dovodit, že se v případě stěžovatele jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neboť bratr stěžovatele - nájemce V. R. – byt nadále užíval a užívá, hradí nájemné a náklady spojené s užíváním bytu.

Další stížnostní námitkou stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení

před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Ani tato námitka nebyla Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v postupu Krajského soudu v Ostravě nebylo shledáno pochybení, a proto vzhledem k výše uvedenému byla kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta jako nedůvodná.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2012, č. j. 6 Ads 99/2012 – 32, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. et MUDr. Karel Adamus, Ph.D. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi, jenž k výzvě soudu odměnu vyčíslil, odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za tři úkony právní služby po 500,- Kč (nikoliv požadovaných 2.100,- Kč za jeden úkon) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za přípravu a převzetí věci včetně první porady s klientem ze dne 19. 10. 2012, další poradu s klientem 13. 11. 2012 a sepis kasační stížnosti ze dne 13. 11. 2012, a čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Požadovaná odměna za studium spisu dne 29. 10. 2012 substitutem JUDr. Novákem nebyla ustanovenému advokátovi přiznána, náleží mu toliko režijní paušál ve výši 300,- Kč za pořízení fotokopíí ze spisu při nahlížení do spisu v čase od 9:20 do 9:37 hod., jak je doloženo v úředním záznamu na č. l. 36 soudního spisu. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2700 Kč. K vyplacení odměny byla soudem stanovena přiměřená lhůta, a to do 60 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu